

HANDÓ PÉTER

POLITIKA

Az ember
oly tehetetlen:
ráfagy a szája
a kiáltásra.

Szólna, de
visszaretten,
mert a valóságzó
csak megalázza.

Minden –
ami volt, van, lesz,
beteljesül –
kegyetlen.

Vértakaró
feszül ki felettem.
Már leigázva
az anyanyelv is.

Végül
szőnyeget terít a dervis,
és az igéből
kivágja

a lelket.
Már nem kell szeretned,
csak harcolj!
Gyűlöletszavakból

fogadj be minél többet!
S ne ájulj el magadtól!
Az igazság távol.
Elbukni mindig könnyebb.

HADVISELÉS

Szegélyét feszegetve
rásimul a keretre,
hogy visszapattanjon a golyó.

Őlni jött. Észrevette,
mily nagy a szövet csendje,
ha mögé hever egy álmodó.

Tudhatom-e, mi fed be?
Ég az álca keresztje,
a lángnyelvek között szétfolyó.

Békében mivé lehetne?
Leng a pallos felette,
mégis én legyek a meghaló?

SORS

Egy virágszirom eseményhorizontján
pilinkél pár pollen.
A jövőmet a széllal visszahozatnám,
de elnyelődik benn.

Magtalan hervad a bús bibemély. Rajta
túl már semmi sincsen.
Csak az éj vonaglik, mintha kiszakadna
zsákjából az Isten.

Tenyeremmel fölfognám, de vele hulljak?
Szörnyű kegyelemben
nyílhatok ki. Vagy hajítsam el a múltat?
Mint lesz... Meg kell tennem.

ZÁRLAT

Leválasztom azt,
mi lélekbalsz.
Marad a puszta
árnyára jutva.

Bőrömön a fény
parázsló remény.
Eltávolodott.
Üresség vagyok.

Nézem a röptöm.
Így lehetnék fönn?
Már lezuhanva?
Szétfolyó magma
a múltó időn.

Valami majd jön.

Égen és földön
elhagy az erőm.

Ma mit szabadna
vinni szabadba?
Átvinni árkon,
hogyan leigázzon?

Közös a végzet.
Érzem, mint éget.
Hamvam a szárnya.

Több csodára
nem jut már lábnyom.

Túl minden vágyon.

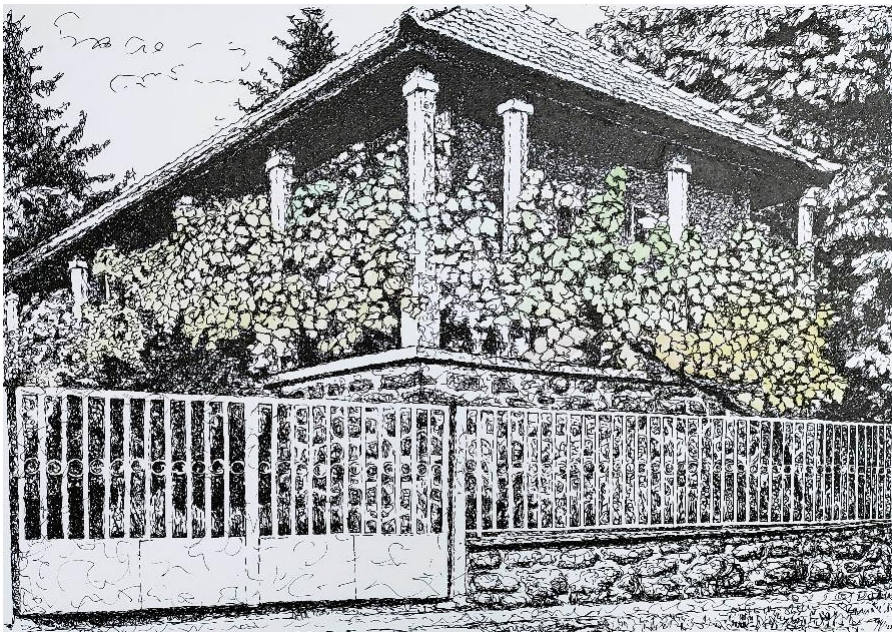
Fényét választva
lelkem – mint balansa –
vár a tavaszra,
hogyan visszaszálljon...

Jelölt határon
az ember már rom.
Elült a vágya.
Látszó csontját a
semmi takarja.

Nem telhet másra.
Csöndre, magamba.

*Gedeon Hajnalka: Meditáció Meotisról
(tusrajz)*

Orbán György János: Direktermő (tustoll, akvarell)